

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 3

MARS 2021

57. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.» Rom 5:8

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Anker for sjelen

«Dette har vi som et anker for sjelen, et som er trygt og fast og når inn til det som er innenfor forhenget, der Jesus gikk inn som forløper for oss.»

Heb 6:19-20a

Et anker har som oppgave å holde båten i ro, så den ikke skal drive av. I storm og uvær er det nødvendig med trygg forankring.

Jesus er det eneste sikre anker for vår sjel. Han har båret fram ett eneste offer for synder. Da frelsen var fullført, ble han opphav til en evig frelse for hver den som tror på ham, og han har nå som forløper for oss satt seg ved Guds høyre hånd.

At Jesus sitter ved Faderens hånd i himmelen betyr at frelsen er «fullbrakt». Det trengs ikke noe mer offer for synd. Jesus gikk inn under Guds vrede i ditt og mitt sted. Da Jesu blod rant på Golgata, hadde det en slik virkning hos Gud at all verdens misgjerning var sonet.

Dette blodet rant for deg. Jesu død og oppstandelse er den eneste sikre grunn å leve og dø på. Hør, du som ikke vet deg noe annet til frelse enn Jesus Kristus og ham korsfestet: Din frelse er sikker og forankret innenfor forhenget. Jesus gjelder i ditt sted.

Men bølgene er høye og du kjenner deg ofte så redningsløst fortapt. Da skal du som er et Guds barn få hvile i at Jesus er din forbeder hos Gud. Han ber for deg slik som han gjorde for Peter, «at din tro ikke må svikte».

Han er den eneste som kan stille stormen og dra deg i sikker havn.

Ingar Gangås

To dager før påske

Av Sigbjørn Agnalt

«Han var nå i Betania, i Simon den spedalskes hus. Og mens han satt til bords der, kom en kvinne som hadde en alabastkrukke med ekte, meget kostbar nardus-salve. Hun brøt i stykker alabastkrukken og helte salven ut over hans hode. Men noen ble harme og sa seg imellom: Hva skal det tjene til å sløse bort salven slik? Denne salven kunne jo ha vært solgt for mer enn tre hundre denarer og gitt til de fattige. Og de skjente på henne. Men Jesus sa: La henne være! Hvorfor plager dere henne? Hun har gjort en god gjerning mot meg. De fattige har dere alltid hos dere, og når dere vil, kan dere gjøre vel mot dem. Men meg har dere ikke alltid. Hun gjorde det hun kunne. Hun har på forhånd salvet mitt legeme til

gravferden. Sannelig sier jeg dere: Hvor som helst i hele verden evangeliet blir forkynt, skal det hun gjorde, fortelles til minne om henne.»

Mar 14:3-9

Kjærlighetens gave

Jesus var sammen med sine venner i Betania. Der var hans disipler, de som trodde på ham, elsket ham og hørte på hans ord. Jesus satt til bords der, så kommer Maria og går bort til Jesus. Det var noe hun ville og måtte gjøre, drevet av en stille og dyp kjærlighet til ham. Hun hadde ikke snakket med noen om det, ingen var forberedt på dette.

Maria hadde en krukke som var meget verdifull, med salve av det fin-

Innhold, mars 2021

Anker for sjelen. Av Ingar Gangås	side 2
To dager før påske. Av Sigbjørn Agnalt.....	side 3
Vårt påskelam er slakta. Av Ragnar Opstad	side 6
Han smakte døden for oss alle. Av Ludvig Hope.....	side 7
Det mørkner på jorden. Av Lina Melås.....	side 9
Møtekalender.	side 11
Fullkommen rettferdighet. Av Hans Erik Nissen	side 12
Han gikk i mitt sted – Jeg får gå i hans steg. Av Carl Fr. Wisløff	side 13
«Når dine ord åpner seg, gir de lys». Av Asbjørn Fossli.....	side 17
Gudsforlatthetens redsel. Av C. Skovgaard-Petersen	side 20

este slag, importert fra fjerne Østen. Den var hennes eiendom, noe fint og dyrebart. Nå kom hun for å salve Jesus med den. Hun ville at salvens store verdi og dens gode duft skulle være for Jesus. At den skulle bety noe for ham, være til takk og tilbedelse. Det var uttrykk for hennes kjærlighet og hengivelse, og hun gjorde dette for å ære ham. Hva hun kunne få om hun solgte den brydde hun seg ikke om, det var ikke i hennes tanker. Hun hadde ingen sans for penger, men for Jesus. Når Maria så på denne krukka, tenkte hun: denne salven kan bety noe for *ham*, slik var hennes sinn. «Hun brøt i stykker alabastkrukken og helte salven ut over hans hode.»

Pengenes makt

For Judas, som først tok ordet, var det annerledes, for han var det pengene som hadde størst verdi i livet. De var hans gode, og de hadde han stor sans for. For ham er det som skjer forargelig, han kaller det å sløse bort salven, Jesus er det ikke verd. Å sløse er å gi for mye og få for lite igjen. Salven burde fått en mye bedre anvendelse.

Han ser pengeverdien av salven. Ved å selge den ville den komme til sin rett. Det er en følge av at hans hjerte var fylt av kjærlighet til penger. Den styrte hans tanker, vilje, følelser og handlinger. I hans verden handlet det om hva han kunne utrette med penger, hvilke fantastiske muligheter de gav. For Maria handlet det om Jesus, det han betydde for henne og for alle men-

nesker. Maria var rik i Gud!

Så møter vi her noe som angår oss alle. Når det blir pengenes muligheter som blir det store for oss, også i vårt arbeid for det vi kaller Guds rike, da er det noe alvorlig galt. Ja, for da er vi blitt som Judas som er klar til å forråde Jesus, og bytte ham i penger. Hvilken verdi har Jesus imot pengenes verdi for oss? Penger er viktige i denne verden, for å oppnå noe på verdens premisser, for resultater her på jord. Men i det som er avgjørende for vår egen og andres frelse, og for at Jesus skal bli herliggjort, betyr de ingen ting. De har ingen plass hos den som vil leve med Jesus, hverken i helliggjørelsen eller tjenesten for ham. De kan ikke gi resultater i Guds rike. Det ser vi så klart her i forskjellen på Marias og Judas liv.

En god gjerning

Så skjente de på Maria, de «straffet» henne for det hun hadde gjort. Hun hadde sviktet pengene og de fattige. Ingen av vennene støttet henne.

Men Jesus forsvaret henne, han går i rette med dem, det var de som gjorde urett. Maria hadde gjort en god gjerning for ham. «Hun har gjort en god gjerning mot meg», sier Jesus.

– Hvor det må ha gledet Marias hjerte å høre det, for det var nettopp det hun ville.

Det Maria hadde gjort var ingen hindring for å gjøre vel mot de fattige, de ble ikke borte for dem. «Når dere vil, kan dere gjøre vel mot dem.» For spørsmålet er jo om vi vil bruke

av våre egne midler til det. Men meg har dere ikke alltid, Maria grep den beleilige tid, muligheten da den var der.

Maria gjorde mer enn hun visste og forsto, hun salvet Jesu legeme på forhånd. Det var en forberedelse til at han skulle legges i grav. Hun var den eneste som støttet Jesus på hans vei til korset. Da Jesus led, da han hang på korset og døde, var det med Marias salve i sitt hår og på sitt legeme. En vellukt som vitnet om takken og gleden fra den frelste skare!

Så stort var dette i himmelen at det er blitt fortalt og skrevet ned. Det er blitt lest og forkynt siden, fra slekt til slekt. Og det leses i dag, det vitner om henne også for oss. Et vitnesbyrd om et rikt liv med Jesus. Et rikt liv født ved Jesu føtter, slik det står om henne i Lukasevangeliet (10:39): «Hun satte seg ved Jesu føtter og lyttet til hans ord». Jesus var kommet inn i huset. Han begynte å tale og lære dem. Da satt hun der og lyttet med et åpent sinn til hans ord.

«Ved Jesu føtter»

Så kan også vi, sammen med Maria, ha vår plass ved Jesu føtter. For å høre av ham – og lære – til sannhets erkjennelse. Ved Jesu føtter – med oss selv og alt det onde og syndige i vårt liv. Da kommer også pengekjærheten frem, troen på penger og pengetryggheten, det pengestyrt sinn, avgudsdyrkelsen – til nød, frykt og fortvilelse, som gjør nedbøyd. Og til bekjennelse.

Ved Jesu føtter blir ordet om korset det største. «Han utslettet skyldbrevet

mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset» (Kol 2:14). Våre synder, og vår skyld, ble utslettet og tatt bort på Jesu kors. Der er forløsningen til syndenes forlatelse, renselsen som gjør oss helt rene for Gud.

«Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset» (Kol 2:15). I det er vår utfrielse til å være hans. «Maktene og myndighetene» er mørkets makt i våre liv, synd, død og djevel – også pengekjærheten. På «Jesu kors» har vi hans seier over dem. Han avvæpnet dem, gjorde dem maktesløse overfor *ham* i våre liv. Han fridde oss ut og satte oss over til seg, til frihet i hans rike, til å være hans! *Han har fortjent oss!* Å elske Jesus, er å elske hans frelse!

«La dem som søker deg, fryde og glede seg i deg! La dem som elsker din frelse, alltid si: Høylovet være Gud!» (Salme 70:5).

L&E

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nr. i året. Et års abonnement koster 200 kr. Bladet kan bestilles på: nokkelen.adresse@nll.no eller tlf: 458 02 672

Vårt påskelam er slakta

Av Ragnar Opstad

«Reinsa difor ut den gamle surdeigen, så de kan vera ny deig, sidan de er er usyrte. For vårt påskelam er slakta, Kristus.»

1Kor 5:7b

Vi kjenner til kva betydning lammet og blodet fekk for israelsfolket ved utgangen av Egypt. I den samanhengen bør vi ta med at all surdeig skulle fjernast. Kvar den som åt syrt brød skulle rydjast ut or Israel (5Mos 12:15). Surdeigen er bilete på synda. «Eit lite grann av surdeig kan, all deigen gjennomsyre». Blir surdeigen spart, så vil han før eller sidan føra til fråfall. Det går altså ikkje an å halda Jesus i eine handa og synda i den andre – om du har tenkt deg til himmelen.

Også for oss er påskelammet slakta. Det vart slakta på Golgata. Jesus seier om seg sjølv: «Eg er døra. Om nokon går inn gjennom meg, skal han verta frelst» (Joh 10:9). Jesus er døra som vi må gå inn gjennom til frelse. Denne døra er det som er merka med blod. På krossen vart Jesus oversprengd med sitt eige blod. Vårt påskelam er slakta. *Vårt påskelam! Mitt! Slakta for meg!*

*Guds altar på jorda
er Frelsarens kross.
Der streid han mot Satan
og sigra for oss.
Hans kross er vår fristad,
vår einaste von.
∴ Der gav han seg sjølv
i sin einborne son ∴
(Haldis Reigstad. Sb 254)*

Når noko er betalt og gjort opp, er det då meir å krevja? «De engang avhandlede sager, man atter for retten ei drager. Ei heller i Skriften befales at gjelden skal to-gang betales!» (Fritt etter Petter Dass).

Ei orsaking for ikkje å tru evangeliet er gjerne denne, attgjeve frå tale av Curt Westmann: «Jeg tviler ikke på det Jesus har gjort. Feilen ligger hos meg. *Den feilen er større enn du tror!* Det er jo den feilen han har betalt for! Det var jo derfor han måtte lide og dø! Har du bruk for det jeg har gjort? Har du virkelig bruk for meg og det jeg har gjort, da er det jo ordna opp for deg! Det var jo derfor jeg kom».

Trur du at det Jesus gjorde er nok? Det trur du. Trur du at det er nok for *deg* slik som du er og har det no? Det er nok for deg, anten du trur det eller ikkje! Og det blir ditt når du set di lit til at det forhold seg slik, at det *er* nok – for deg – det som Jesus gjorde. Jesus vert ikkje meir nådig mot deg om ei veke eller to, enn han er, her og no.

L&E

*Gud väger aldrig din arma tro.
En bättre grund finns för frid och ro.
Den grund som lades i Jesu blod,
då han så huld och så hjärtans god,
tog på sig hela vår synda-mengd
och i bland rövare blev hängd.
Se denna grund, det var ej din tro,
men tror du det, får du samvetsro.
(Anders Nilsson).*

Han smakte døden for oss alle

Av Ludvig Hope

«Da Jesus hadde fått vineddiken, sa han: Det er fullbrakt! Og han bøyde sitt hode og oppgav sin ånd.»

Joh 19:30

Ringene av fiender samler seg tettere og tettere rundt Jesus.

Han har nå kjempet ut den indre kampen og funnet fred i Guds vilje. Den indre sjelebyrden, som tyngtet ham ned imot døden, har han kastet av seg og går med faste steg til verket som ligger foran ham.

Saktmodig og rolig tar han imot døds skyss fra Judas og går villig med soldatene som skulle fange ham.

Han bad ikke om tolv legioner med engler som kunne berge ham fra dødens grep. Han har gjort Guds vilje til sin og går rolig som et lam til Golgata.

*Her ser jeg et tålmodig lam
som seg til døden skynder;
som bærer andres sorg og skam
og hele verdens synder.
Til offerstedet står hans hu,
han sier: «Villig skal jeg nu
for Adamsættens stride».
Når alle piner vises frem,
han svarer: «Gjerne, hvert et lem
er rede til å lide».*

(Paul Gerhardt 1647. Sb 662:1)

Det er et ord fra Hebreerbrevet (2:9) som jeg vil ta fram her. Jeg tror at det kan hjelpe oss til å få et klarere syn på

Jesus og det han gjorde langfredag. Der står det:

«Men han som for en kort tid ble satt lavere enn englene, Jesus, ham ser vi kronet med herlighet og ære fordi han led døden, for at han ved Guds nåde skulle smake døden for alle».

Men før vi prøver å stanse for hans lidelsesferd mot døden, vil vi dvele litt mer ved ham selv. Vi vet så lite om hvem han er, og det lille vi vet, glemmer vi så lett.

Han er annerledes enn alle andre i himmelen og på jorden. Han er Gud, og likevel ulik Gud. Han er menneske, og likevel ulik mennesket. Han er den som vi mennesker minst av alt kan forstå.

Tanken kan på en måte slå seg til ro med at han er en Gud. Både blant kristne, jøder og hedninger er det rom for ham. Men Jesus Kristus? – Nei, han er det ikke plass for noe sted, hadde jeg nesten sagt. Det vil si: tanken, menneskevettet, kan ikke med ham. Han er den mest uforståelige av alt uforståelig. Han er like mye hatet som han er elsket. Han støter ifra seg like sterkt som han trekker til seg, han er fjellet midt i fossen, han er gåten over alle gåter og han er lyset midt i mørket.

«Og den som faller på denne steinen, skal knuses. Men den som steinen faller på, skal den smuldre til støv» (Mat 21:44).

I Guds ord har Jesus fått mange navn, og alle disse navn er uttrykk for

det han er i seg selv og det han er for oss. Han svarer til alle sine navn både i seg selv og i sitt verk.

Men av alle de navnene han bærer, er det ett som han synes å elske framfor alle andre. Det er *Menneskesønnen*.

Som et barn aldri blir trøtt av å vise fram det som han har fått av mor og far, synes det som om Jesus aldri blir trøtt av å bruke dette navn om seg selv. Et underlig navn! – For oss skulle det være det kjæreste navn som rørte vår tunge og nådde vårt øre.

Hør noen ord fra Bibelen der han benevner seg med dette navnet:

«Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til» (Mat 8:20b).

«Hvem sier folk at Menneskesønnen er?» (Mat 16:13).

«Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder – og nå taler han til den lamme – Jeg sier deg: ta din seng og gå hjem til ditt hus!» (Mar 2:10-11).

«Fortell ingen om dette synet før Menneskesønnen er oppstått fra de døde» (Mat 17:9).

«For Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet med sine engler, og da skal han gi enhver igjen etter hans gjerning» (Mat 16:27).

«Men jeg sier dere: Fra nå av skal dere se Menneskesønnen sitte ved kraftens høyre hånd og komme på himmelens skyer» (Mat 26:64).

«For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt» (Luk 19:10).

«Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen

bli opphøyet» (Joh 3:14).

«Og han har gitt ham makt til å holde dom, fordi han er Menneskesønnen» (Joh 5:27).

«Når dere får opphøyet Menneskesønnen, da skal dere forstå at jeg er den jeg er» (Joh 8:28).

«Timen er kommet, da Menneskesønnen skal bli herliggjort!» (Joh 12:23).

«Nå er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham» (Joh 13:31).

Da steinene haglet omkring Stefanus og himmelen åpnet seg for ham og ansiktet hans lyste som en sol, ropte han ut: «Se, jeg ser himmelen åpnet og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd!» (Apg 7:56).

Da Daniel i synet sitt ser enden på denne tidsalder og soloppgangen til den tid som vi venter på, skriver han: «Fremdeles så jeg i mine nattlige syner, å se – en som lignet en menneskesønn kom med himmelens skyer. Han kom bort til den gamle av dager og ble ført fram for ham. Og det ble gitt ham herredømme, ære og rike, så at alle folk, ætter og tungemål skulle tjene ham. Hans herredømme er et evig herredømme som ikke forgår, og hans rike er et rike som aldri går til grunne» (Dan 7:13-14).

Det er mange flere ord i Bibelen som har noe å si oss om det samme navnet, men dette får være nok her.

La oss også bite oss merke i at det står *Menneskesønnen*. Ikke en av sønnene, men den ene, vår sønn, menneskeættens sønn.

Og på samme måte som han er Menneske-

sønnen, er han også Guds-sønnen. I ham er Gud og i ham er mennesket. I ham er jeg, i ham er du. Der, i denne underlige mann, i dette under over alle under, møtes Gud og mennesket igjen. La dette frelsens under lyse for din tanke og trøste ditt hjerte.

Men nettopp fordi han er vår sønn, er han også født med vårt ansvar og vår dom. Den skyldige ætten står for Gud i ham. Som vi er skyldige i den første Adam, er den andre Adam skyldig for oss.

Menneske-sønnen!

I ham står døren åpnet igjen, fra all synd, fra dommen, straffen, døden og helvete, fordi han *led* døden og *smakte* døden for oss alle.

*Å, byrde som på deg var kast,
all verdens skam og last!*

*Så sank du i vår jammer ned
så dypt som ingen vet.*

(Hans Adolph Brorson 1765. Sb 665:1b)

Disse to ordene: lide døden og smake døden, skal vise oss at Jesu lidelse var lang og pinefull. Å smake døden er mer enn å dø. Den som får en kule i pannen, han dør, men smaker ikke døden. Men den som opplever dødsqual og lider uten å få dø, han smaker døden. Han drikker døds-skålen ut til bunns.

Som du og jeg var skyldige til å smake døden til evig tid uten å få dø, måtte Jesus lide den evige død for oss alle.

Døden er en forbannelse over det liv som har brutt livslovene. Inn under denne forbannelse gikk Jesus og ble en forbannelse for oss. Da han lå mellom trærne i hagen og svetten rant som

blodsdråper til jorden, da ropte han: – Hjertet mitt er så fylt av sorg at det er som om det vil briste!

Hvor langt var det igjen til døden da? Jeg tror at om ikke en engel fra himmelen hadde kommet til ham og gitt ham kraft, så ville hans hjerte ha bristet der i hagen. Men han skulle ikke dø da, han skulle bare smake døden. →

Det mørkner på jorden

Når det mørkner på jorden,
omkring meg er natt,
og jeg kjenner at angsten er nær.
Det er uro i verden
og alt synes svart,
Hvor er Jesus, min Frelser,
som har meg så kjær?

Kor:

Nå ser jeg tåken forsvinner,
og solen den skinner,
ny morgen opprinner
– med hilsen fra Gud.
Frykt ikke, barnet mitt,
for det er meg:
«Min nåde er nok for deg!»

Hver gang skyene mørkner
og tvilen meg tar,
vet jeg at Gud er min sikre borg.
Han er mektig og stor,
han som syndene bar.
Tenk, han ser hver en tanke,
og kjenner min sorg!

Lina Melås

Satan frister ham gjennom en av hans beste venner, og han ble solgt til døden av en av sine egne. En knust sjel i angst og en sønderslått kropp under piske-slag! Han som bærer alle ting ved sitt ord, han seig i kne under korset av blod-tap og vanmakt.

I dette dødens favnetak møter han all satans makt, all synd i verden og Guds rettferdige krav. Herren hadde behag i å knuse ham. Himmelen ble stengt og helvete åpna. Han som fra evighetens morgen hadde lekt for Guds åsyn og alltid sagt «far», han roper nå ut i sin grenseløse sorg og kval med ordene: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?»

Han er som en orm og ikke som et menneske.

*Hvem kan tenke på den smerte
uten med et såret hjerte
om endog en synder led!*

Men her led den evig høye.

*– Smelt mitt hjerte, gråt mitt øye,
se, her lider hellighet!*

(Benjamin Georg Sporon 1777. Sb 671:3)

Han smakte døden for alle – ja, han smakte døden – av Guds nåde. Det er Guds nåde som møter oss på denne måten, ikke ved at Gud synes synd på oss og gir oss nåde, men ved at Jesus lider og smaker døden for alle.

Dette er ingen rasjonalist-Gud. Nei, dette er den hellige og rettferdige Gud, han som krever at synden straffes med død og dom. Dette er han som går i døden for å kjøpe oss fri og løse oss ut med sitt blod. Guds nåde blir gitt oss

ved at Jesus smaker døden for *alle*.

Men la oss nå framfor alt ikke tenke om dette slik at vi deler Gud i to. Det er ikke slik at det er én Gud som krever og én som gir. Det er den samme Gud som er hellig og nidkjær, som samtidig er i Kristus og forliker verden med seg selv. Han krever, og han gir gjennom Jesus Kristus, vår herre. Og denne Jesus Kristus er Menneskesønnen og samtidig Guds sønn.

Gud var i Kristus og «forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser» (2Kor 5:19). De ble tilregnet Kristus, og han ble gjort til synd for oss. I sitt kjød – husk det – i sitt kjød, i sitt legeme avskaffet han «loven med dens bud og forskrifter» (Ef 2:15). Den gjelder ikke som frelsesvei. «Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset» (Kol 2:14).

*Meg arme barn å få til brud
derfor korsfestes himlens Gud.
Å kjærlighet er jeg, din brud!
endog hva englene forstår!*

*Du gikk for meg en blodig sti
og jeg som skyldig var, slapp fri,
Guds vredes skål du tømte ut,
så dyrekjøpt er jeg, din brud!*
(Berthe Canutta Aarflot 1836. Sb 278:2-3)

«Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker.

Møtekalender

Mars

23.-25. Snillfjord

Ingar Gangås

23.-25. Tørvikbygd

Bjarne Gjuvsland

26.-28. Nærbø

Sigbjørn Agnalt

27.-30. Ersdalstun (ungdomsleir)

*John P. Samdal, Sigurd Brennsæter,
Steinar Handeland*

1.-4. (påske) Mosvik

Tobias Fjell, Ingar Gangås

4.-5. (påske) Randaberg

Per Bergene Holm

9.-11. Langli

Ingar Gangås

11. Årnes

Asbjørn Fossli

April

1.-4. (påske) Fossnes/Ø.Kvelde

(1.-2.)Konrad Fjell

(3.-4.)Martin Fjære

Med forbehold om avlysninger og endringer grunnet koronasituasjonen. Følg gjerne med på oppdateringene på misjonens nettside www.nll.no

For likesom de mange kom til å stå som syndere ved det ene menneskes ulydighet, så skal også de mange stå som rettferdige ved den enes lydighet» (Rom 5:18-19).

Det som ble ødelagt av den første Adam, er nå satt i stand av den andre Adam. Nå er gjerdet nedrevet, og engelen som stengte porten til paradiset er tatt bort. Kristus har ordnet vår sak for Gud.

Det er fullført!

Alle som nå vil komme og gripe i tro det Kristus har gjort og er for oss, de står for Gud i Kristus som de aldri hadde syndet. Det er den store trøst som langfredag gir oss mennesker.

Så høyt – på denne måte – elsket Gud verden!

*«Mot maalet – Huspostel,
Lunde Forlag, Bjørgvin 1926*

Fullkommen rettferdighet

Av Hans Erik Nissen

*«For Kristus er lovens endemål,
til rettferdighet for hver den som
tror.»*

Rom 10:4

Så lenge du er opptatt av din egen rettferdighet, kan du ikke glede deg over den rettferdigheten som blir gitt deg. Forgjeves rekker du hendene ut mot noe som ikke finnes. Da kan du ikke ta imot det som Jesus gir deg som gave.

Det blir annerledes den dagen du gir opp å arbeide med deg selv. Det skjer når du ser at alt du har befatning med, er forurenset av synd og selviskhet. Når du tror du har funnet noe hellig, viser det seg ved nærmere øyesyn ikke å være det. Du føler deg håpløs, elendig og forapt.

Hva skal du gjøre?

Du skal søke rettferdigheten som blir gitt deg. Det er den Jesus har vunnet for deg ved å gå inn under loven i ditt sted.

Loven har ikke flere krav på deg enn dem som Jesus har oppfylt. Jesus har fylt alle krav. Derfor blir rettferdighet gitt til hver og én som tror.

Han gir deg sin egen fullkommenhet, og da kan du bestå for Gud.

Vend deg til Jesus! Han er virkelig

din rettferdighet. Du kan ikke bli mer rettferdig for Gud enn du allerede er. Du er hellig, ren og elskelig på grunn av alt det han har gitt deg.

Dette er både frelsens og kristenlivets hemmelighet. En frelst synder når aldri lenger enn å motta alt av nåde. Gud ønsker ikke at du skal gjøre det en sjelden gang. Nei, du skal øse vann av frelsens kilder. Jesus er kommet med en evig rettferdighet. Den alene skal være ditt smykke.

Når du fordyper deg i den rettferdigheten som blir tilregnet deg, får lovsangstenen gjenomslagskraft. Da kan du ikke bli trett av å takke Gud for det han allerede har gitt deg. Hver gang du leser Ordet, får du bekreftet at din frelse hviler på en evig og urokkelig grunn. Det står fast, og ikke noe hos deg kan svekke den. Du er helt rettferdig ved Jesu sår.

Lever du i takk for den tilregnende rettferdigheten, strømmes velsignelsen inn over deg. Takk for den i dag! Gjør det hver dag! Da skal du gjøre det i evighet.

*Fra andaktsboken
"Ett er nødvendig"
Lunde Forlag 1981*

Han gikk i mitt sted – Jeg får gå i hans steg

Av Carl. Fr. Wisløff

Nede i fangehullet ligger Barabbas. Han har bare ett å vente på: en pinefull død!

Et opprør og et mord hadde han vært med på. Det er omtrent alt vi vet om ham. Det var politisk uro i folket, mange ville ha romerne ut av landet. Noen har tenkt at Barabbas hadde vært med på en sammensvergelse mot Rom. Men Johannes forteller at Barabbas var en røver (Joh 18:40). Så var det nok ikke ideelle motiver som lå bak opprøret.

I hvert fall hadde opprøret vært mislykket. Han var tatt på fersk gjerning, og nå var han dømt. Bare ett sto igjen – døden. Forbryterens død på et kors.

Så åpner noen døren til fangehullet. En romersk soldat kommer inn. Barabbas kan se det står flere andre utenfor. Nå, tenker han, nå kommer de for å ta meg. Dette er slutten. Nå drar de deg opp i fengselsgården. Der hudstryker de deg. Og så får du bære ditt eget kors ut til Golgata – og der skal du henge på korset til du er død.

Barabbas, sier soldaten, du er fri – du kan gå!

Hørte han riktig? Vil de håne meg før de begynner med pinslene – er det kattens lek med musen?

Hører du ikke Barabbas, sier soldaten, du er fri – du kan gå!

Men hva er dette, sier Barabbas – hvem mener du, hvordan kan det gå for

seg at jeg blir satt fri?

En som heter Jesus skal dø i stedet for deg, sier soldaten. Pilatus ville gitt ham fri på høytiden, han pleier gjerne å slippe ut en eller annen. Landshøvdingen fant ikke noen skyld hos ham. Men så ble det til at du skulle få gå fri – han skal korsfestes i stedet for deg. Nå får du se å komme deg ut – du er fri!

– Slik omtrent må det ha gått for seg.

Den skyldige gikk fri

Og så vet vi jo ikke mer om hva som skjedde. Gikk han med folkemengden ut til Golgata? Tenkte han det kunne være verdt å se den mannen som ble korsfestet i hans sted? Det var jo ikke underlig om han hadde gjort det.

Så har han vel stått der, sammen med alle de andre, og sett dette grufulle syn. Jesus var korsfestet mellom to røvere. Barabbas kunne ha sagt ved seg selv: Det der var egentlig min plass. Det var jeg som skulle ha hengt der, Hvordan har det gått for seg at Jesus gikk i mitt sted?

Vi kjenner svaret på dette spørsmål. Pilatus ville helst gi Jesus fri, for som erfaren forhørsdommer ble han snart klar over at Jesus ikke hadde gjort seg skyldig til noen straff. Folkets religiøse ledere hadde lagt ham for hat – og så ville de tvinge Pilatus til å dømme ham til døden. Gir du ham fri, så er du ikke keiserens venn, sa de. Hver den som

gjør seg selv til konge, setter seg opp imot keiseren (Joh 19:12). De gjorde med andre ord Jesus til en politisk forbryter, som det var farlig å se mellom fingrene med.

Så var det ikke annet å gjøre for Pilatus enn å vaske sine hender så alle så det, for å gi til kjenne at han ikke ville ha noen skyld i denne sak. Noe annet standpunkt hadde han ikke mot til å ta. Et siste forsøk på å la Jesus være den som skulle bli friggitt ved påskefesten dette år, førte ikke frem. Folket ville heller ha Barabbas fri. Og så ble Jesus overgitt til å korsfestes.

Den uskyldige fikk lide

Ser en på Pilatus' opptreden i denne sak, så må en si at han gjorde seg skyldig i et opplagt justismord.

Men – her kommer det som er så underlig. Ser vi dypere i saken, så oppdager vi at det som ble sagt og avgjort på Golgata (Joh 19:13) fikk sin stadfestelse i himmelen.

Jeg finner ingen skyld hos ham, sa Pilatus. Det var dommerens kjennelse. Den ble stadfestet i himmelen. Det var det uskyldige Guds lam som sto der. Prøvet i alt i likhet med oss – men uten synd.

Allikevel felte Pilatus den dom at det skulle skje som folket forlangte. Og han gav Barabbas fri, som var kastet i fengsel for opprør og mord – men Jesus overgav ham til å korsfestes.

Også dette ble stadfestet i himmelen. Gud felte den dom, som han allerede hadde felt i sitt evige råd, at den uskyldige skulle lide døden i stedet for

de skyldige (2Kor 5:21). For vi får alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei, men Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham (Jes 53:6; 1Pet 2:25).

*Du gikk for meg en blodig sti,
og jeg, som skyldig var, slapp fri!*

Jesus gikk i vårt sted. Vi kan i tanken gå ut til Golgata og stille oss ved siden av Barabbas. Vi er like skyldige for Gud som han var, for det står skrevet: Det er ingen forskjell, alle har syndet og fattes ære for Gud (Rom 3:22f.) Det kan ellers være stor forskjell mellom mennesker, om en dømmer etter deres liv og ferd. Men han som ser inn i hjertets dyp, han som er hellig og ren og krenkes endog ved en synd som mennesker kaller ubetydelig, han ser at her er ingen forskjell. Alle er skyldige.

Straffen lå på ham

Ja, så kan vi alle sammen, syndere og fromme, tenke og si med salmedikteren:

*Min Jesus, du er såret,
for mine synder så.
Jeg burde have båret
den straff som på deg lå.*

Her på Golgata handlet Gud som om Jesus var den eneste synder i verden. Han la all synd og skyld på ham (...).

Når Gud viser oss sin kjærlighet, da er det Jesu kors vi får se. Gud viste sin kjærlighet mot oss derved at Kristus

døde for oss mens vi ennå var syndere (Rom 5:8). Ved *dette* er Guds kjærlighet åpenbart blant oss, at Gud har sendt sin Sønn, den enbårne, til verden – til soning for våre synder (1Joh 4:9f.).

Dette er stedfortredelsens hemmelighet. En er død for alle (2Kor 5:16). Han gikk i vårt sted. Guds vredes lyn slo ned mot vår syndige slekt. Det hadde vært rettferdig og fortjent om det hadde rammet oss alle. Men det rammet bare én. I sin uutgrunnelige kjærlighet lot Gud sin egen Sønn stille seg frem. Så rammet straffen ham. Det er langfredagens budskap (...).

Francisco de Zurbarán, 1598-1664

I mitt sted

Straffen ble lagt på ham, sier Bibelen. Men det store og merkelige i dette budskapet er at det er *uten sidestykke* – det kan ikke sammenlignes med noe som helst annet. For her handlet Gud i sin visdom, han tok selv initiativet. Gud sendte sin Sønn til soning for våre synder. Ingen kunne kreve at han skulle tilgi, mot hans vilje. Gud viste sin *kjærlighet* mot oss derved at Jesus døde for våre synder.

Og mer: Han som tok straffen på seg, var Guds egen Sønn, ett med Faderen fra evighet. Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham (Jes 53:6). Hva kan vi gjøre annet enn å bøye oss i tilbedelse?

Hva kan vi si til dette – uten å stamme på en hjertets takk?

*Å hvilke dype saker,
hvor undres ei min sjel!
Se, Herren døden smaker
istedenfor sin trell!
Den Herre Jesus, Gud og mann,
for meg fortapte synder
gikk under dødens bann.*

Vi vil aldri kunne gripe dette med vår forstand. Men vi får lov til å tro det, vi får ta vår tilflukt til Jesu kors – i liv og død.

Guds vrede

En ting gjør det særlig vanskelig for vår tid å fatte Bibelens ord om korset og forsoningen: Menneskene vil ikke bøye seg for ordet om Guds vrede.

Nei, sier de, Gud var da ikke vred. →

Det kan vi ikke tro. Og da de smigrer seg selv med å tenke at de er høysinnede nok til å tilgi alle som krenker dem, så sier de: Gud kan da ikke være dårligere enn oss. Vi tilgir jo – skulle ikke også Gud tilgi uten videre?

Men la oss bøye oss for den evige Gud. Vi små mennesker er *pliktige* til å tilgi. Vi trenger tilgivelse alle sammen. Men hvem av oss kan gå i rette med Gud? Kan vi gå frem for den hellige Gud og kreve at han skal sette en strek over alt vi har krenket ham med? Nei, det kan vi ikke (...).

Forlikt med Gud

Det velsignede evangelium som forteller meg om soningen som fant sted på Golgata, har også et budskap til deg og meg om *forlikelsen*.

Jesus gikk i vårt sted på Golgata. Det er *soningen*. Vi får i Jesu sted gå frem for Gud. Det er *rettferdiggjørelsen*. Det vil si: Gud dømmer deg fri. Ordet «rettferdiggjøre» er egentlig et juridisk uttrykk, det blir brukt om dommeren som frikjenner en som er anklaget. Slik er det brukt i den gammeltestamentlige grunntekst (5Mos 25:1; 2Mos 23:7). I samme mening er det brukt i Det nye testamente også.

Men i Det nye testamente leser vi det forunderlige ord at «Gud rettferdiggjør den ugudelige» (Rom 4:5). Kan noe være merkeligere? Gud har en anklaget mann for sin domstol. Guds lov dømmer ham skyldig, og hans egen samvittighet gir Guds lov medhold. Han er dømt, han er

fortapt. Så feller Gud sin dom – og dommen lyder: Du er frikjent, du er rettferdig!

Men hvordan kan dette gå til?

Det går til på den måten at du tar din tilflukt til Jesus, i troens tillit til ham. Og så – ja, hvem kan fatte så stort et under – *så får du gå i Jesu steg*. Du får stå for Gud kledd i Jesu rettferdighet. Dine synder er tilgitt. Du er rettferdig for Gud «i ham» – i Jesus.

Se hvordan en gammel lærer i Guds rike har forklart hva rettferdiggjørelsen er. Pontoppidan sier: «Rettferdiggjørelsen er at den treenige Gud av bare nåde for sin domstol frikjenner en botferdig og troende synder både fra synden og dens fortjente straff, og derimot tilregner ham Kristi rettferdighet, ja, anser ham i Kristus som om han aldri hadde syndet».

Jesus er min rettferdighet

Det skjedde et forunderlig *skifte av personer* på Golgata. Jesus gikk i vårt sted. Men så – under over under – det skjer et *skifte av personer* når en synder tar imot Jesus som sin frelser. Han får stå for Gud i Jesu sted. Han får stå for Gud som om det var Jesus selv som sto der, elsket av Gud selv i den Elskede, som Gud har behag i.

Dette vil jeg holde meg til i liv og død.

*Utdrag fra «Ordet om korset»,
Lunde Forlag, Oslo 1974*

«Når dine ord åpner seg, gir de lys»

Av Asbjørn Fossli

I Lukasevangeliet (kapittel 24) får vi møte disippelflokken både 1. påskedag og på Kristi himmelfartsdag. En ting er felles på disse dagene: Jesus er tatt fra dem. Likevel er det en vesentlig forskjell. Da Jesus møtte disiplene etter oppstandelsen, møtte han en skremt, redd og motløs skare. Da han forlot dem neste gang og dro opp til sin Far i himmelen, var disiplene fylt av glede og lovsang. Hvorfor denne veldige forskjellen?

Guds ord gir lys

I løpet av de førti dagene Jesus var sammen med disiplene sine, fra oppstandelsen og fram til himmelfarten, skjedde det noe med hjertene deres. I Apostlenes gjerninger (1:3) står det at han i disse dagene talte til dem om det som hører Guds rike til. Han underviste dem i hva Skriften sa om ham, og da skjedde det som står i Salme 119:130: «Når dine ord åpner seg, gir de lys».

Fra Lukas 24:13 og utover kan vi lese om de to disiplene som ofte kalles Emmaus-vandrerne. De var på vei fra Jerusalem til Emmaus. Det var 60 stadier mellom disse to byene. Dette tilsvarer ca. 11 kilometer. De snakket om det som hadde skjedd de siste dagene; om Jesus, han som de trodde skulle forløse Israel. Ham hadde de gått sammen med i tre år. Peter hadde bekjent at han var Messias, den levende Guds Sønn. De hadde ikke forlatt ham da mange andre forlot ham.

Ja, Peter hadde til og med sagt: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord. Og vi tror og vet at du er Guds hellige» (Joh 6:67-68).

Vi ser her at Jesu disipler hadde satt alt sitt håp til ham. Det lille lyset de hadde, drev dem til ham. Men likevel, til tross for at de hadde vandret sammen med Jesus og blitt undervist av ham i tre år, så var det allikevel mye som var skjult for dem.

De hadde opplevd mye med Jesus. De hadde sett hans tegn og undergjerninger. Men det var én viktig ting som ikke var åpenbart for dem, og det var Skriftens vitnesbyrd om Jesus. De hadde sitt liv i den levende Jesus som kunne undervise dem og gjøre tegn og under. Det ser ut som at stedfortrederen Jesus var skjult for dem. Og nå var den Jesus som de hadde satt sin lit til, død. Det som de sa på veien er betegnende: «Vi håpet at han var den som skulle forløse Israel» (Lukas 24:21a). Men nå var Jesus død, og deres håp var dødt.

Kanskje har du det som disse Emmaus-vandrerne? Som barn hørte du kanskje om Jesus både hjemme, på møter og i søndagsskole eller barneforening. Og du hadde en enkel og tillitsfull tro. Ja, du trodde at Jesus hadde kastet dine synder bak sin rygg og i glemselens hav. Og det har han. Ja, mer enn det. Han har utslettet dem. Slik taler Herren i sitt ord: «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer

jeg ikke i hu» (Jes 43:25). Det er ikke der problemet ligger.

Sorgfulle hjerter

Problemet er hos oss. Jesus måtte si til Emmaus-vandrerne: «Så uforstandige dere er, og så trege i hjertet til å tro alt det som profetene har talt!» (vers 25.) Den dommen rammer også oss. Vi er trege i hjertet til å tro Guds ord. Det går greit når vi opplever å leve godt med Jesus. Men hva når de gode opplevelsene forsvinner?

En av dem som opplevde nettopp dette er Matias Orheim. Han sier det slik i sangen på nr. 481 i Sangboken (vers 2): «Når kjenslene blide vert svarte som natt, og oppradd eg veit korkje fram eller att. Det synest som vona og trua er slutt, og eg er så redd at et held ikkje ut». Og vers 4: «Når Jesus seg gøymer, og bøna er stengd. Og harpa med klage på greina er hengd. Når livet er berre eit stormande hav, og båten så liten – kor skal eg vel av?»

Gå til Ordet!

Ja, hva gjør vi da? Da må vi – som alltid ellers – gå til Guds ord! Det siste verset i Peters andre brev lyder slik: «Men voks i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus! Ham tilhører æren, nå og til evighetens dag! Amen» (2Pet 3:18). Her taler altså apostelen Peter om å vokse i nåde og kjennskap til vår frelser. Vi kan spørre: Hvorfor lot ikke Jesus disiplene vokse i nåde og kjennskap før han døde? Hvorfor åpenbarte han ikke Skriftene for dem på forhånd? Det kan høres banalt

og nærmest selvmotsigende ut, men jeg tror svaret er: De skulle vokse i nåde og kjennskap til sin Frelser.

Jesus måtte ta fra dem alt sitt eget håp til seg selv, til sin egen forstand, til sin egen styrke, til sin egen tro, til sin egen fromhet. Det er en smertefull prosess. Det var det for Peter og de andre disiplene, og det er det for deg og meg. Da blir du ikke en konservativ og bibel-tro kristen som tar det alvorlig, men den største av alle syndere. Og du står ribbet tilbake. Det du trodde du hadde, viser seg å være hykleri og falskhet.

Skriften gir hjertetrøst

Da er det bare én som kan frelse deg, og det er den Jesus som Skriften taler om. Det var den Jesus Emmaus-vandrerne fikk forkynt. Resultatet av dette ser vi i vers 32-34: «Og de sa til hverandre: Brant ikke vårt hjerte i oss da han talte til oss på veien og åpnet Skriftene for oss! Og de tok av sted i samme stund og vendte tilbake til Jerusalem. De fant der de elleve samlet, og de som var med dem. Og disse sa: Herren er virkelig oppstått og er blitt sett av Simon!»

Det var riktignok da Jesus brøt brødet at de kjente ham igjen, men det var utleggelsen av Skriften som åpnet hjertene og satte dem i brann. Jesus ble usynlig for dem etter at han hadde brutt brødet, men nå hadde de fått møte ham i Ordet – det evige livs ord.

Jesus kommer gjennom sitt ord

Og mens de to fortalte resten av disippelflokken om det de hadde opplevd, kom Jesus selv og åpenbarte

seg for dem. Slik er det også i dag. Jesus kommer gjennom sitt Ord og vitnesbyrdet om ham. Derfor er det ingen ting som er viktigere enn å samles om Guds ord – enten det er hjemme med familien, på møter eller i enerom.

Ifølge Johannesevangeliet (20:19) var dørene lukket der disiplene var, av frykt for jødene. Kanskje er det slik også med din dør, den døra som går inn til hjertet? Dine egne tanker, bekymringer og uro har stengt hjertedøra. Du tenker på alt det du er, men ikke skulle vært, og alt det du ikke er, men skulle vært. Til slutt i Joh 20:19 står det: «Da kom Jesus og stod midt iblant dem og sa: Fred være med dere!»

Det er som å høre ekkoet fra Jeremias (29:11): «For jeg vet de tanker jeg tenker om dere, sier Herren. Det er fredstanker og ikke tanker til ulykke. Jeg vil gi dere framtid og håp». Dette er sagt til et folk som Herren må tukte og straffe for sin synd og som heller ikke fortjener noe annet.

Men det er bare hos Herren det er framtid og håp. For dette er noe *han* må gi oss. Ja, han kan med rette si: «Fred være med dere!» Og det kan han si fordi han «kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss» (Gal 3:13). Men dette åpenbares bare i Guds ord. Vi er ikke i stand til å forstå verken loven eller evangeliet rett, og enda mindre begge deler. Derfor står det i Luk 24:44-47: «Så sa han til dem: Dette er mine ord som jeg talte til dere mens jeg ennå var hos dere, at alt det måtte oppfylles som er skrevet om meg

i Mose lov og profetene og salmene. Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå Skriftene. Og han sa til dem: Så står skrevet, at Messias måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag, og at i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, fra Jerusalem av».

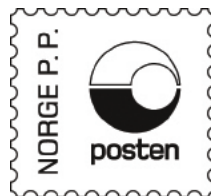
Når troen knyttes til Skriften

Nå ble disiplenes tro knyttet til Skriften – og ikke til alt de hadde opplevd med Jesus. Han åpnet deres forstand, så de kunne forstå Skriftene. Det samme må skje med oss. Guds ord må åpenbares for hjertene våre, slik at vår tro knyttes til det vi leser og hører, og ikke først og fremst til det vi erfarer, føler, tror og mener.

Vi kan ha meninger om både hva som er synd, og om frelsen, men det gjelder å ta «enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus» (2Kor 10:5) – og et av hans navn er Guds ord. Derfor må alle våre meninger og holdninger prøves og underordnes Guds ord.

Og da kan vi ha håp og trøst midt i all vår nød – for da er troen, håpet og trøsten knyttet til Skriftens vitnesbyrd, og ikke til våre tanker, følelser og fornuft. Slik hadde det også blitt for disiplene.

Derfor lyder de tre siste versene i Lukasevangeliet (24:51-53) slik: «Og det skjedde mens han velsignet dem, at han skiltes fra dem og ble opptatt til himmelen. Og de falt ned og tilbad ham og vendte tilbake til Jerusalem med stor glede. Og de var alltid i templet og lovet og priste Gud». For nå var ikke lenger Jesus borte fra dem, han var hos dem i Ordet.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Tveiten
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Gudsforlatthetens redsel

Av C. Skovgaard-Petersen

*«Min Gud, min Gud, hvorfor har du
forlatt meg?»*

Mat 27:46b

Her blir gåten med Kristi lidelse helt uløselig. På en måte er det enkelt: Straffen for synden var i siste konsekvens gudsforlatthet. For synd er brudd med Gud. Og blir kløften mellom Gud og oss stadig større, så *er* og *må* resultatet være: evig gudsforlatthet. Det står uttrykkelig skrevet: «Gå bort fra meg, dere som er forbannet, til den evige ild!» (Mat 25:41). Derfor måtte han, som gikk i de fortaptes sted, med indre nødvendighet også føle gudsforlatthetens redsel.

På en måte – sier jeg – er dette så enkelt! Og likevel er det mysterienes mysterium! Det er nytteløst å ville gruble og granske. Men tre ting skal og kan vi, når vi står overfor dette høydepunktet i langfredagens lidelser:

Vi skal bli redde ved tanken på syndens alvor og dens evige følger.

Kristus på korset viser oss et glimt av gudsforlatthetens redsel, og vi får en anelse: slik er helvete.

Derneft skal vi bli grepet av den kjærligheten som vi leser om: «Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53:5b). Her har vi bare å la oss overvelde og varme av Guds uutgrunnelige frelsesråd og av makten i Guds uuttømmelige kjærlighet.

Og endelig, for det tredje: Når de øyeblikk kommer da også vi føler oss forlatt av Gud, da skal vi fatte mot i Jesu navn. For Jesus ble forlatt av Gud, fordi Gud aldri vil forlate den som søker ham i Jesu navn.

– Derfor ble jo også den fryktelige gudsforlattheten i langfredagskampen fulgt av det seirende: «Det er fullbrakt!»

*Fra andaktsboken
«Livet under nåden»,
Ansgar Forlag, Oslo 1987*